

HONUNGSFÅLL, m. 2. (bot.) Honungsgömmeme, som utgöres af ett långs efter kron- eller kalkbladet gående streck eller fära.

HONUNGSGLANDEL, hånunngsgländ'l, m. 3. pl. — *glandler*. (bot.) Gandel, som afsöndrar honungssaft.

HONUNSGROP, f. 2. (bot.) Fördjupning på en växt, som afsöndrar honungssaft.

HONUNSGRÄS, n. 3. Se *J. M. Sänghalm*.

HONUNSGÖK, m. 2. En art af Göksläget i södra Afrika; ger med sitt läte tillkänna, hvar vilda bin hafva sitt tillhåll. *Cuculus indicator*.

HONUNSGÖMME, n. 4. (bot.) 1) Benämning på alla de delar hos blomman, hvilka innehålla honungssaft. — 2) (i inskränktere mening) Särskilt bildadt förvaringsrum för honungssaften i en blomkrona.

HONUNGSBUS, n. 3. Se *Honungsgömmeme*.

HONUNGSJÄRF, m. 2. pl. — *järftar*. En art af Järfsläget, omkring en aln lång, grå på ryggen och under buken; är stor älskare af vild honung. Gulo mellivirus.

HONUNGSKAKA, f. 4. Stycke af en vaxkaka ur en bikupa, då honungen ännu sitter kvar i piporna.

HONUNGSKRUKA, f. 4. 1) Kruka, hvari honung vanligen förvaras, eller dertill ämnad. — 2) Kruka, som innehåller honung.

HONUNGSMÄRKE, n. 4. Se *Lefverfläck*.

HONUNGSPIPA, f. 4. Pipa eller cell i en honungskaka.

HONUNGPLÅSTER, n. 3. Ett slags plåster, hvari honung ingår som hufvudingrediens.

HONUNGSPOK, hånunngs-pör, m. 3. (bot.) Punktlit fördjupning på en växt, hvarur honungsdroppar utsveetas.

HONUNGSSTAFT, m. 3. Söt saft i växter, hvaraf bien bereda honung.

HONUNGS SOCKER, n. sing. Socker, tillredt af honung.

HONUNGS SPORRE, m. 2. pl. — *sporrar*. (bot.) Växtedel, förlängd till ett ihåligt, utdraget förvaringsrum för honungssaft.

HONUNGSSTEN, m. 2. (mineral.) Stenart, fettglänsande, vaxgul, bestående af honungsstenssyra, lera och vatten. Kallas äfv. Mellit.

HONUNGSSTENS SYRA, f. sing. (kem.) Egen syra i honungssten.

HONUNGS SVULST, m. 3. Ett slags långsamt uppstående svulst utan inflammation.

HONUNGSVATTEN, n. sing. Vatten, uppblandadt med honung, stundom äfven med kryddande tillsatser.

HONUNGSVIN, n. sing. Se *Mjöd*.

HONUNGSÄTTIKA, f. sing. Ättika, beredd af honung.

HONVÄXT, f. 3. Växt med honblommor.

HOP, m. 2. 1) På ett ställe samlad mängd af människor, djur, ting. *En h. af människor, af djur, af hvarjehanda saker. En stor h. af bevärnad folk.* Oftast bortfaller partikeln *af* och ordet åtföljes omedelbart af det substantiv, hvartill det hänföres, t. ex.: *En h. människor, bönder, folk, barnungar, djur, saker, böcker. En h. pack, slödder.* Antager på detta sätt stundom nästan adverbial natur och betyder: Mycket, t. ex.: *En h. ovelt. En hel h. pengar, säd, spannmål. Berätta en hel h. saker.* — *Syn.* Mängd, Flock, Skock, Klunga, Skara. — 2) *H-en*, den stora allmänheten, eller alla andra i samhället, än de högre, bildade klasserna. Säges vanligtvis föraktligt, liksom *Sämre h-en*; de

sämre, ringare af den stora allmänheten. *H-en lik*, helt simpelt, vanlig, hvardaglig; som ej höjer sig öfver mängden. *För allt tala med hopen*, på det sätt hopen uttrycker sig. Bildar några sammansättningar, såsom: *Bond-, Knekt-, Soldat-, Dränghopen.* — *Syn.* Allmänheten, Menigheten, Menige man. — 3) (i medeltiden) *H-en* ell. *den ganske h-en*, regemente. *Väldige h-en*, hufvudstyrkan af en tagande armé. — *I hop* ell. *Hop*, adv. Se *Ihop*. — Den förkortade formen *Hop* brukas alltid i sammansättningar, och har då betydelsen af närmande, sammanförande, sammanbringande, fogning, förening eller sammanfästande. Dylika sammansatta ord äro följande, hvilka lätt af sig sjelfva förstås: *Hopadder, -bita, -blanda, -blåsa, -bringa, -bygga, -bända, -bära, -böja, -draga, -drifva, -falla, -fastna, -falla, -flyga, -flyta, -flytta, -fläta, -foga, -frysa, -fästa, -föra, -fösa, -gifta, -ggjuta, -gro, -gå, -gömma, -hålla, -häfta, -häkta, -hämta, -kalla, -kasta, -kedja, -kitta, -klämma, -knipa, -knyta, -knäda, -koka, -komma, -koppla, -krassa, -krama, -krypa, -kröka, -limma, -linda, -locka, -lägga, -mota, -packa, -passa, -plocka, -pressa, -rinna, -rulla, -rusa, -räfsa, -räkna, -ränna, -samka, -samla, -sjuda, -skaffa, -skotta, -skrumpana, -skyffla, -skåfla, -släpa, -släppa, -smeta, -sno, -snöra, -sopa, -sy, -sömma, -träckla, -vinna, -veckla, -vefva, -vika, -vira, -vråka, -vältra.*

HOPA, v. a. 1. Sammanbringa i stor mängd. *H. upp*, se *Upphopa*. — Brukas mest i fig. mening, t. ex.: *H. guld, skatter, samla g., s. H. skatter på skatter. H. brott på brott.* — *Syn.* Se *Samla*. — *H. sig*, v. r. ell. *H-s*, v. d. 1) Samlas i en hop eller i hopar. *Folket h-r sig på gatan omkring en full karl. Kapitalerna h. sig på få händer.* — *Syn.* Se *Samla sig*. — 2) (fig.) Öka sig, föröka. *Göromåten h. sig.* — *Syn.* Se *Öka sig*.

HOPANDE, n. 4. Handlingen, verkningen, hvarigenom något hopas.

HOPARBETA, v. a. 1. 1) Samla genom arbete. *Han har h-t en liten sparrpenning.* — 2) Utföra, fullborda, verkställa ett arbete, hvars särskilda delar måst hämtas, tagas ifrån flera håll. *H. en snäckdosa.* — 3) Genom stark och flitig omröring blanda ihop olika ämnen till ett. *H. mjöl och vatten till deg.* — 4) Se *Hopskrifva*. — Äfv. *Arbeta ihop* (för alla bem.). — *Hoparbetande*, n. 4. o. *Hoparbetning*, f. 2.

HOPBAKA, v. a. 1. Baka af flera hopblandade sorter. *H. bröd af flera sorter mjöl.* — Vanligare *Baka ihop*. — V. n. o. *H. sig*, v. r. Se *Baka ihop*, under *Baka*. — *Hopbakande*, n. 4. o. *Hopbakning*, f. 2.

HOPBECKA, v. a. 1. Med beck hopfästa. — Äfv. *Becka ihop*. — *Hopbeckande*, n. 4. o. *Hopbeckning*, f. 2.

HOPBINDA, v. a. 3. (höjes som *Binda*) Se *Sammanbinda*. — Äfv. *Binda ihop*. — *Hopbindande*, n. 4. o. *Hopbindning*, f. 2.

HOPBJUDA, v. a. 3. (höjes som *Bjuda*) Bjuda folk att komma tillsammans till ett ställe. *H. folk till ett katas, ett barnsöl.* — Äfv. *Bjuda ihop*. — *Hopbjudande*, n. 4. o. *Hopbjudning*, f. 2.

HOPBRINNA, v. n. 3. (höjes som *Brinna*) 1) Genom brand förmiskas, falla ihop till en